

ANDREW
GARVE
Egy pohárka portói

Fordította:
Békés András

Megjelent:
Rakérta regényújság
1976. 45. számában

James Farran valószínűleg sokkal sikeresebb ingatlanügynök és telekkönyvező lett volna, ha nincs egy gazdag nagybátyja. Minden bizonnyal rátermett a munkájára. Letette a megfelelő vizsgákat, s a megfelelő betűk álltak neve után. Jó külsővel, lefegyverző mosollyal, úri modorral és határtalan önbizalommal rendelkezett. Ékesszólása meggyőző volt, s ha kényelmetlen kérdést szegeztek neki, csak úgy tódultak ajkára a tetszetős válaszok. Alaposan kiismerte az eladók és vevők lélektanát, s mesterien játszott reményeikkel és félelmeikkel, miközben ő maga szenvtelen maradt. Tudta, hogy az emberek legtöbbször balek, és tudta, hogyan húzzon ebből hasznot.

Mégis, London északi kertvárosaiban folytatott üzleti tevékenysége csak mérsékelten jövedelmezett. Nem szalasztotta el az útjába kerülő lehetőségeket, de nem is erőlködött, hogy új utakat törjön. A robot zömét egyes alkalmazottjára, Peter Hassallra bízta, aki égett a vágtyól, hogy megnősülhessen, ezért nem kímélte magát. Az volt Farran baja, hogy igazában nem ösztönözte semmi. Tudta, hogy előbb-utóbb jókora vagyont örököl majd Charles bácsitól tudta, özvegy nagybátyjától, akinek nem volt közelebbi örököse. Charles bácsi – miközben büszkén fölemlegette, micsoda drótkötél-kereskedelmi hálózatot épített ki ő Stepneyben – még az összeget is megmondta: negyedmillió font. Ennyi pénz biztos reményében Farran nem látott semmi okot rá, hogy gürcöljön. És nem látszott úgy, mintha sokáig kellene várnia. Charles bácsi, még elég jó erőben ugyan, de a hetvenhez közeledett. Még pár év, és alulról szagolja az ibolyát. Farran, harmincöt éves lévén, megengedhette magának a türelmet. Nem volt égető pénzsűkében. Háztartására keveset költött, mióta felesége elköltözött egy másik férfihoz. Nem lakott palotában; háza szerény, különálló villa volt, amilyen több is akadt a környéken, s fenntartása egyáltalán nem terhelte meg. Kocsiját

üzleti költségként könyvelte el. És – hála Peternek – állandóan jöttek a megbízások. Farrannek egy fikarcnyi gondja sem volt.

Legalábbis ezt hitte. De tévedett. Hirtelen történt valami, ami keresztülhúzta minden számítását. Charles bácsi mogorva skót házvezetőnője súlyosan megbetegedett, és kórházba vitték. Gyorsan föl kellett fogadni egy új házvezetőnőt. Farran éppen egy barátnőjével töltötte a hétvégét, és nem hagyta meg, hol lehet elérni. Mire visszaért, Charles bácsi már lekáderezett és szolgálatába fogadott egy házias, vonzó, negyvenes özvegyasszonyt, név szerint Mrs. Lunnt.

Farran eleinte nem érzett többet enyhe nyugtalanságnál. Nagybátyjával minden jel szerint változatlanul meghitt volt a kapcsolata. Változatlanul eljárógatott az öregúrhoz, változatlanul sakkozgattak minden péntek este, és változatlanul bírta bizalmát. De a nyugtalanság hamarosan riadalommá változott. Mrs. Lunn szemlátomást a kötelességét jóval meghaladó odaadást tanúsított Charles bácsi iránt, és Charles bácsinak szemlátomást kedvére volt az új világ. Semmit sem lehetett tudni, de nagyon is elképzelhetőnek kezdett látszani, hogy hónapok kérdése, és Charles bácsi megkéri Mrs. Lunn kezét. Az ilyesmi egyáltalán nem ritkaság. Márpedig, ha megkéri és megkapja Mrs. Lunn kezét, akkor Farran helyett Mrs. Lunn öröklí majd az öregfiú vagyonának zömét.

Ekkortájt kezdte Farran fontolóra venni, hogy siettethetné nagybátyja elmúlását.

Lelkifurdalás nélkül mérlegelte az ötletet. Sohasem szerette szívéből nagybátyját. Sohasem szeretett szívéből senkit, csak önmagát – legalábbis felesége ezt mondta annak idején. Nem volt olyan erkölcsi aggálya, amely bármit is nyomott volna a latban a negyedmillió font elvesztésének kockázatával szemben. Csak az a kérdés foglalkoztatta, hogy veszélytelenül elvégezhető volna-e a dolog. Semmiféle könnyű kiút nem kínálkozott. Charles bácsit kemény

fából faragták: nem az a fajta volt, aki megadja magát a széke mögött fortélyosan előidézett hideg huzatnak vagy a makacsul ráerőltetett még egy pohár konyaknak. Több kellett volna az öregnek: legalább egy főbekólintás. És Farran jól tudta, hogy ő a legutolsó, aki veszélytelenül föbe kólinthatná Charles bácsit, hiszen – mint egyedüli örökösnek – a lehető legerősebb indítéka volt a gyilkosságra, és nyilvánvalóan őt gyanúsították volna. Tulajdonképpen, állapította meg, még játszania sem szabad a gondolattal, csak egy feltétellel – ha mindenekelőtt meg tud rendezni magának egy teljesen bombabiztos alibit. Ha föl tud mutatni legalább egy megbízható tanút, aki megesküszik rá, hogy a kérdéses időszakban Farran vagy végig az ő társaságában volt, vagy olyan messze a tett színhelyétől, hogy semmiképpen sem követhette el. Viszont valahogy el kell tudnia követni! Ez volt a föladat – és a fekete mágia bevonását leszámítva, Farran nem látott megoldást rá. Hogy lehet meggyőzni egy átlagosan értelmes, képességei háborítatlan birtokában levő embert arról, hogy ő ott volt, mikor valójában másutt volt?

Farran termékeny és leleményes elméje több napig sikertelenül birkózott a feladattal. Aztán egy délelőtt, amikor Peter Hassall kint volt felmérésen, és Farran tartotta a frontot az irodában, a vakvéletlen adott egy ötletet. Egy ügyfél jött be érdeklődni egy házról, amely kirakati hirdetésükben úgy szerepelt, mint „csinos villa, vonzó környezetben”. Farran, emlékezetében kutatva a hirdetés után, fölfedezte, hogy a szóban forgó ház hasonlít az övéhez. Tüstént lelkendező személyes ajánlást adott róla, magasztalva a tervezést és kivitelezést egyaránt. Nem különleges építmény, ismerte el, de mintaszerű munka! Ilyen áron nem épült jobb ház a környéken. Az ügyfélre szemmel láthatóan jó benyomást tett; megkérdezte, van-e még ilyen típusú ház eladó. Farran utánanézett a nyilvántartásában, és látta, hogy még kettő van. Ahogy pillantása végigfutott a kartotékokon, szemébe ötlött, hogy

az egyik ugyanabban az utcában van, ahol Charles bácsi jóval pompásabb háza, húsz-harminc méternyire tőle, az utca túloldalán. Abban a pillanatban megszállta az ihlet.

Hogyan lehet, tette föl a kérdést, meggyőzni egy tanút arról, hogy egy bizonyos helyen volt, mikor valójában másutt volt? És íme, megszületett a válasz, nyersen, kiforratlanul, de sokat ígérően: *Úgy, hogy a ház, ahova viszik, pontosan olyan, mint egy másik!*

Farran háza autóval tizenöt percnyire volt nagybátyjájától. Ha valami elfogadható ürüggyel elvinne egy tanút látszólag magához, de valójában abba a másik házba, a nagybátyja közelébe, aztán átsurranna az utca túloldalára, és legfeljebb két-három perc alatt eltenné láb alól Charles bácsit, akkor meglenne az alibije!

Farran tisztában volt vele, hogy nem mindennapi az ötlet, no de a negyedmillió font sem volt éppen mindennapi summa. Aznap este nekiült, és alaposan meghányta-vetette a dolgot. Három lényeges következtetésre jutott.

Először is, ha csakugyan megkísérelne egy ilyen akciót, biztosítania kellene, hogy tanúja még véletlenül se figyelhesse meg a házhoz vezető utat vagy a ház pontos elhelyezkedését. A sötétség ehhez nem lesz elég. Köd kell majd.

Másodszor, a másik háznak legalábbis egy részét pontosan, minden részletében ugyanúgy kell berendezni, mint Farranét, hogy ha a rendőrségnek netán mégis kételyei támadnának Farran holléte felől, a tanú leírása végképp eloszlassa.

Harmadszor, noha Farrannak nyilvánvalóan rendelkezésére kell hogy álljon majd a másik ház, saját maga nem vásárolhatja meg, sőt, nyilvánosan semmiféle köze nem lehet hozzá. A terv voltaképpen csak akkor lesz keresztülvihető, ha cinkost talál hozzá, valakit, aki önállóan megvásárolhatná a házat, valakit, aki a zsákmányért hajlandó részt vállalni a kockázatból. Hallatlanul nehéz lesz ilyesvalakit találni. Valószínűleg lehetetlen.

Farran mindazonáltal tovább játszadozott a gondolattal.

Júniusban vakációra ment. Kéthetes tengeri körutazást tett a Földközi-tengeren, és minden várakozás ellenére megtalálta cinkosát – egy nő személyében. A nő Mrs. Bramley Hever néven szerepelt az utas jegyzékben, és egyedül utazott. Karcsú alakja volt és művészien kikészített arca, amely csak közvetlen közletről árulta el, hogy gazdája elmúlt már negyvenéves. Farran sem igen vélte többnek ötvennél. A nő Marseillesig állandóan egy idősebb, szemlátomást gazdag yonkshire-i úriember társaságában volt, aki fizette minden italát, meghívta ebédre, amikor Gibraltárban partra szálltak, és derűsen vesztett vele szemben kicsiny, de rendszeres összegeket a fedélzeti társasjátékokban, amelyekben partnernője igen járatos volt, ő viszont nem. Estéknként a pár rendszerint eltűnt Mrs. Bramley Hever kabinjában. A kapcsolatnak hirtelen vége szakadt Marseilles-ben, ahol a yonkshire-i úrhoz csatlakozott felesége, aki szárazföldön tette meg az oda vezető utat. Marseilles-től Nápolyig Mrs. Bramley Hever bridzsezett, mindig a lehető legmagasabb tételekre. A jelek szerint ugyanolyan járatos volt a bridzsben, mint a fedélzeti játékokban.

Farran egy parti kiránduláson csapódott hozzá, Pompeiben. Első beszélgetéseik óvatosak, gyanakvóak voltak, de kapcsolatuk gyorsan érlelődött, és hamarosan kitérték egymásnak szívüket. Mrs. Bramley Hever keresztnéve Irene volt. Férje, mint Farran értesült róla, már sok éve a másvilágra költözött. Irene, noha csak szerény magánjövedelme volt, szemmel láthatóan sok időt töltött tengeri körutazásokon. Rájött, mondta, hogy ez az életmód meglepően gazdaságos. Farran, aki már tanulmányozta Irene módszereit, nagyon is elhitte. Egy idő múlva említést tett az asszonynak Charles bácsiról, s a hatalmas örökségről, amely most veszélyben forog. Irene érdeklődéssel és együttérzéssel hallgatta. Kár, mondta tréfálkozva, hogy nem történik valami Charles bácsival; Farran azt felelte, tréfálkozva, hogy ez már az ő fejében is megfordult. Eltréfálkoztak azzal, hogy megvitatták, miféle dolgok

történhetnének Charles bácsival. Farran végül szóba hozta ikerház-ötletét. Meghányták-vetették, elméleti síkon. Később, ahogy visszafelé hajóztak a Földközi-tengeren, beszélgetéseik egyre többet veszítettek elméletiségükből. Átláttak már egymáson, és megállapodásra jutottak. Amikor a hajó végül kikötött Tilbury-ben, Irene megszállt egy szállodában, Farran pedig kipuhította, hogy eladó-e még a másik ház. Eladó volt. Irene lemondta Madeirába tervezett hajóútját, és átköltözött egy észak-londoni szállóba. Megegyeztek, hogy azontúl csak levélben vagy telefonon érintkeznek. A világ szemében semmi közük nem lehet egymáshoz. Farrant meglepéssel töltötte el leendő cinkosa. Irene eszes volt, találékony és nem gyötörték lelkiismereti aggályok. Farran csak egy okból bízott meg benne: Irene is az életfogytiglant kockáztatta.

Ettől fogva simán haladt a cselszövés. Irene – Farran körmönfont utakon hozzá juttatott pénzből – egy másik ingatlanügynök közvetítésével megvásárolta az üres házat. Szeptemberben beköltözött. Előzőleg megállapodtak Farrannel, hogy elég lesz, ha a két ház hallját, nappaliját és földszinti öltözőszobáját alakítják át egyformává. Nem okozott komoly gondot. Irene krémszínűre festette minden földszinti helyiségét, a konyha kivételével, amely fehér lett. Farran a hétvégeket azzal töltötte, hogy feltűnés nélkül átfestette saját földszintjét ugyanarra a színre. Irene a konyháját Farrané mintájára rendezte be, ugyanolyan fölszereléssel. Farrannál a földszintet egy szinte teljesen új, homokszínű faltól-falig szőnyeg borította, a konyha padlóját pedig linóleum. Irene hasonló szőnyeget és linóleumot rendelt, a Farran által átküldött maradék darabokat használva színmintának. Mindketten új, modern típusbútort vettek a nappalikba, más-más üzletből. Mindketten ugyanazokat a képeket tették a falakra. Föl kellett térképezniük a székek és a pamlagok, a tévé és az asztalkák helyzetét. Össze kellett válogatniuk a függönyöket és a lámpaernyőket. A puha fedelű

könyvek kis kupacaiból is kettő-kettő kellett. Amiből nem lehetett másodpéldányt keríteni, az fölkerült az emeletre.

Farran örömét lelte az előkészületekben, abban, hogy összeméri eszét egyelőre ismeretlen ellenfeleivel. Büszke volt rá, hogy előre lát minden eshetőséget. Figyelmeztette Irene-t, nehogy összebarátkozzon valakivel a környéken, mielőtt vállalkozásuk befejeződik, hogy elkerüljék a veszélyét egy váratlan látogatónak vagy telefonnak a kritikus órákban. Arra is gondja volt, hogy Irene ne használjon illatszert a házában. Ragaszkodott az azonossághoz, a legapróbb részletekben is. Még az öltözőszobája ajtajának zsanérjait is megolajozta, mert az övé kissé nyikorgott, Irene-é viszont nem. Végül egy sötét éjjel, amikor nem kockáztattak sokat, kölcsönösen, egyszerre átlátogattak a másik házába, besurrantak a nyitva hagyott ajtókon, és elégedetten megállapították, hogy a két földszint csakugyan egyforma. Farran elragadtatással fogadta a szemlét. A két helyet nem lehetett megkülönböztetni, legalábbis villanyfénynél.

Farran ekkora már az utolsó simításokat is elvégezte haditervén, és gondolatban elpróbált minden szükséges mozzanatot. Semmi más dolga nem volt, mint kivárni az alkalmas pillanatot. Csütörtökre kellett időzíteni, mert csütörtök estétként Mrs. Lunn korán szokott vacsorázni, aztán nyolckor el szokott menni a helyi mozi utolsó előadására. Charles bácsi, akinek a szeme nem volt egészen rendben, sosem ment vele, inkább rádiót hallgatott. És a csütörtöknek ködösnek kellett lennie. Előbb-utóbb el kellett érkeznie egy ködös csütörtöknek – és nem volt sietős a dolguk. Ez adta a terv egyik szépségét: nem kellett végrehajtani mindaddig, amíg a körülmények nem voltak a legtökéletesebbek. Farran még egyet szeretett benne: azt, hogy a legutolsó pillanatig, a tényleges aktus pillanatáig szabad a választása. Ha bármi kételye támad, még mindig takaródót fújhat. Farran reménykedve várt az alkalomra.

Az alkalom november harmadik csütörtökén érkezett el. Az idő nagyon csendes volt, és a délután derekán köd kezdett leereszkedni

Londonra. Az időjárás jelentés közepesen sűrű ködöt jósolt. Farran nem is kívánhatott jobbat.

Aznap este fél nyolckor fölhívta nagybátyját, mint annyiszor máskor, és barátságosan elcsevegett vele. Megemlítette, hogy másnap este odamegy sakkozni. Megtudta, hogy Mrs. Lunn ugyanúgy elmegy a moziba, mint máskor, nem törődik a köddel, mert Gregory Peck-film megy, és nem akarja elmulasztani. Ez volt az első átugrandó akadály. Farran ezután fölhívta Irene-t és közölte: lehet, hogy elérkezett a nagy nap.

Irene is menjen el moziba, és hagyjon mindent úgy, ahogy eltervezték. Mihelyt letette a kagylót, kocsijába ült és a Cock szállóba hajtott. A szálló tíz percnnyire volt Farran házatól és negyedóránnyira nagybátyjától, egy Five Ways nevű helyen, öt út találkozásánál. Amióta felesége elhagyta, Farran gyakran vacsorázott a Cock szállóban. Minden pincér ismerte. Tíz perccel nyolc előtt már benn ült az étteremben. Alibije kezdetét vette. Ettől kezdve egészen fél tizenegyig, amikor Mrs. Lunn visszaér majd a moziból, döntő fontosságú, hogy állandóan a szeme előtt legyen valakinek. Állandóan... eltekintve persze attól a néhány perctől, amelyet nagybátyjánál tölt.

Fél kilenckor végzett a vacsorával. Kiment a szálló előcsarnokába, elbeszélgetett a fogadóportással, és megkérte, váltson föl egy féldollárost, hogy telefonálhasson. A fülkéből felhívta Peter Hassallt. Tudta, ez az a pillanat, amikor esetleg az egész tervet el kell halasztania egy másik estére: Peter esetleg nincs otthon. De otthon volt Meglepődött Farran hangjának hallatán. Farran nevetve azt mondta, hogy hirtelen felindulásban telefonált: könnyűszerrel várhatott volna másnapig, de voltaképpen arról van szó, hogy olyan elhatározásra jutott, amelyet szerinte Peter szívesen hall, és mivel mindig kellemes jó hírt közölni, nem tagadja meg magától ezt az örömet. Röviden, folytatta, úgy döntött, hogy Petert maga mellé veszi üzlettársnak.

A többi pofonegyszerű volt. Nem is kellett egyértelműen hívnia Petert, hogy jöjjön el és beszéljék meg a részleteket. Csak annyit mondott, hogy már felvázolta egy szerződéstervezet főbb pontjait, és ha nem lett volna olyan ködös az idő, azt javasolta volna, hogy Peter ugorjon át hozzá és beszéljék meg a dolgot, de így Peter bizonyára inkább várna másnapig. Peter, aki nyilvánvalóan megmámorosodott a hírtől, azt felelte, hogy egy cseppet sem zavarja a köd és szíves-örömet átmenne, de vele van menyasszonya, Lesley is. Oda se neki, mondta Farran, miért ne hozná el őt is? Csak egy metrómegállónyira vannak, s ha érte jönnek a Cock halljába, elviszi őket magához, és csaphatnak egy kis ünnepséget az alkalom tiszteletére. Remek, mondta Peter, már indulnak is. Farran letette a kagylót, és gratulált magának. Jobban már nem is mehetne! Most nem egy tanúja lesz, hanem kettő. Nagyon izgatott kezdett lenni. Ez lesz a nagy éjszaka, biztos volt benne. Bement a bárba és néhány konyak fölött eltereferélt a mixerrel, hogy melegen tartsa az alibijét.

Negyed tízet mutatott az órája, amikor megérkezett Peter a menyasszonyával. A lány fiatal volt és csinos, de elég félénk. Peter bemutatta Lesleyt, elmondta, hogy mindketten el vannak ragadtatva a Farrantól hallottaktól, aztán Farran kivitte őket a kocsijához. A köd megsűrűsödött, a forgalom kicsiny volt. Farran hátra ültette Petert, ahonnan – ráadásul a ködben, a párás ablakon át – semmit sem láthatott az útból.

Tíz perc múlva Farran biztos kézzel bekanyarodott Irene kocsifelhajtójára. Irene nyitva hagyta a garázsajtót; Farran egyenesen behajtott. Tudta, hogy vendégei egy pillantást sem vethettek sem az utcátáblára, sem a kertkapun levő házszámra. Kinyitotta a kaput az Irénétől postán megkapott kulccsal és bevezette vendégeit a nappaliba. A szoba meleg volt és cigaretta szaga lebegett benne, semmi másé. Farran gyors pillantást vetett körbe, hogy megbizonyosodjék, Irene nem hagyott elől semmiféle női holmit, és minden annak rendje és módja szerint van

elrendezve, aztán leültette az ifjú párt a pamlagra. Peter, aki még sosem járt Farran házában, elismerően nézett körül a szobában. Lesley megcsodált egy Van Gogh-reprodukciót a falon. Úgy ment minden, mint a karikacsapás.

Farran cigarettát kínált, és közvetlen hangú kis szónoklatot tartott arról, hogy vállalkozásuk terhe már hosszú ideje főképp Peter vállán nyugodott, s a méltányosság megkívánja, hogy a nyereségből is többet kapjon. Aztán azt mondta, iganak erre. Peterről tudja, hogy whiskyt kér. És Lesley? Lesley szemlátomást nem rajongott a whisky ért. Sebj, akkor szétnéz, mit tud felhajtani. A whisky a kocsiiban van, de egy pillanat alatt behozza. Közben talán szívesen megnéznék a társulásra vonatkozó vázlatos jegyzeteit. Esetleg, tette hozzá vigyorogva, még az esküvőjük napját is megbeszélhetnék...

Az előszobában eltűnt arcáról a mosoly, s egy pillanattig tétovázott. Ettől kezdve nincsen visszaút. Ettől kezdve az elmélet gyakorlattá válik. A következő pár perc nem lesz kellemes. Eddig még sosem alkalmazott testi erőszakot senkivel szemben. De csak pillanatnyi volt a tétovázás. Megtörtént minden előkészület. Tanúi semmit sem gyanítanak. Szilárd meggyőződésük, hogy Farran házában vannak, húsz percnyire Charles bácsitól. Öt perc múlva Farran gazdagabb lesz negyedmillió fonttal. Erőt kell vennie magán. Fürgén kiment a konyhába, aztán a hátsó ajtón át a kocsijához. A csomagtartóból kivett egy hosszú esőköpenyt és egy súlyos kalapácsot. Fölvette az esőköpenyt, megragadta a kalapácsot, és a pázsitsávon nesztelenül a kapuhoz osont. A köd már úgy megsűrűsödött, hogy Farran az út túloldalát is álig látta. Már félúton volt a Charles bácsi házához bevezető kerti úton, amikor végre átszűrődött a ködön az egyik utcai szoba lámpájának fénye. Farran megállt az ablak alatt, és belesett a függönyhasítékon. Charles bácsi egy fotelba süppedve ült és mélyen aludt. Tökély! Farran hátrakerült a hátsó ajtóihoz, óvatosan kinyitotta és besurrant. Minden csendes

volt. Lábujjhegyen a nappalihoz ment, lassan kitérte az ajtót és benézett. Nagybátyja nem mozdult. Farran két fürge lépéssel átjutott a szobán. A csillogóan kopasz koponyának épp csak a búbját látta a fotel támlája fölött. Felemelte a kalapácsot és teljes erővel lesújtott – egyszer, kétszer! Áldozata még csak föl sem hördült.

Mihelyt Farran megbizonyosodott róla, hogy nagybátyja meghalt, lecsatolta az öregember arany karóráját, kitépte nyakkendőjéből a gyémántos tűt, és kivette zsebéből tárcáját. A rendőrség aligha lesz elragadtatva attól a magyarázattól, hogy egy arra vetődő járókelő lopott, majd gyilkolt volna, még ha ködös volt is az este, de a semminél ez is jobb. Farran fürgén bebugyolált mindent az esőköpenybe, belülré téve a kalapácsot, nehezeknek. Később, amikor lerázta Petert és a lányt, majd bedobja a batyut valamelyik mély tóba a Five Ways közelében. Egy utolsó pillantást vetett körbe, aztán kiment.

Az utca változatlanul csöndes volt. Farran átbetorkált Irene kapujához, és a pázsitsávon visszament a kocsihoz. A batyut betette a csomagtartóba, nyakon ragadta a bontatlan üveg whiskyt, és visszasietett a konyhába. Megnézte az óráját. Kereken négy perc! Nem vesztegette az idejét! Szemügyre vette a kezét és ruháját, nem maradt-e rajtuk vér, de nem maradt. Töltött magának egy kevés whiskyt és felhajtotta. Most pedig be kell mennie a többiekhez. A whiskysüveget rátette a tálcára, az otthonihoz hasonló tálcára, melléje rakott három poharat, olyanokat, mint az övéi, egy vizeskancsót, amelynek szintén volt másodpéldánya, meg egy szódás üveget. No már most, mit kapjon a lány? Beletúrt Irene konyhaszekrényébe, és talált egy csiszolt dugós kancsót, benne egy-két pohárnyi portóival. Neki is volt egy ilyen csiszolt kancsója. Portóit nem tartott otthon, de ez nem érdekes – ha valaki kíváncsiskodik, egyszerűen azt mondja majd, hogy elmosta a kancsót. Bevitte a tálcát.

Peter és Lesley szorosán egymás mellett ült a pamlagon, teljesen belefeledkezve egymásba és a tervezgetésbe. A négy-öt perc szemlátomást egy pillanat sem volt számukra. Farran megkérdezte Lesleyt, elfogadna-e egy pohárka portóit. Lesley ránézett a tálcára, látta, hogy Farran külön neki hozta be a portóit, és igent mondott. Farran kitöltötte az italokat és pohárköszöntőt mondott a sikeres társulásra. Az ifjú pár jókedvű volt és immár fesztelen. Vígan viszonozták a pohárköszöntőt. Farran minden idege megfeszült. Ki alkart jutni a házból! Merőben valószínűtlen volt, hogy valaki ilyen késő este, ködben jönne látogatóba Irene-hez, de ha mégis, akkor Farran kutyaszorítóba kerülne! Ezek voltak a veszélyes percek. Eddig a cselekvés levezette idegességét, most viszont a várakozás csak fokozta. Mégsem tessékelhette ki vendégeit. Tovább kellett csevegnie. Újra szóba hozta házassági terveiket, megkérdezte, hol akarnak majd lakni. Társalgott. Az erőfeszítéstől, hogy természetesen, udvariasan viselkedjen, kiverte homlokát a veríték. Egyszer azt hitte, lépéseket hall a kapu felől, és szája kiszáradt a félelemtől. Csak vaklárma volt, de Farran nem tudott lecsillapodni. Muszáj kijutnia innen! Mihelyt Peter pohara kiürült, újra megtöltötte. – Az útra! – mondta. – És aztán szerintem a legjobb volna, ha elvinnélek benneteket! Sűrűsödik a köd. – A csiszolt kancsót hívogatóan Lesley felé tartotta. Lesley rámosolygott és odanyújtotta a poharát, Farran pedig megtöltötte, az utolsó cseppig kiürítve a kancsót. Úgy remegett a keze, hogy alig tudta egy helyben tartani. Az utóhatás, gondolta. Ez volt az, amivel nem számolt. Forróság öntötte el, szeme elhomályosodott. Megfordult, odakínálta a poharat, Lesley érte nyúlt, hogy elvegye, és mindketten elügyetlenkedték a mozdulatot. Egy másodperc múlva a padlón hevert a pohár, s a kandalló előtt nagy, vörös borfolt terjengett a homokszínű szőnyegen.

Néhány pillanatig zűrzavar uralkodott. Lesley mentegetőzött; az ő hibája, mondta, hogy tönkrement a gyönyörű szőnyeg. Farran is

mentetetőzött, hogy ő volt a hibás, de a szőnyeget ki lehet tisztítani. Peter egy foltot szárogatott Lesley ruháján. Farran küszködött, hogy összeszedje magát, de nem sok sikerrel. Arcáról csorgott a veríték. Lesley furcsán nézett rá – legalábbis úgy érezte. Fölhajtotta italát. Peter is megitta a magáét. Farran végre szívből jövő megkönnyebbüléssel hallotta, hogy Peter azt mondja: – Hát, azt hiszem, ideje, hogy menjünk! – Öt perccel múlt tíz óra.

Pár perc múlva újra a kocsiban ültek és úton voltak. Farran szívéről nagy kő gördült te, hogy kiszabadult a házból, de új gond nyomta. Az a feltűnő, vörös borfolt katasztrofális lehet! A két szoba már nem volt egyforma! De nem tudta átgondolni, mert Peternek be nem állt a szája. Meg kell várnia, míg egyedül marad. Közben pedig figyelnie kell az időt, mert még mindig alibire volt szüksége. Még félóra, amíg Mrs. Lunn hazaér és megtalálja a hullát. Biztonság okáért még körülbelül harminc percig Peterék társaságában kellett maradnia. Csigalassúsággal vánszorgott az úton. A köd minden mentséget megadott rá. Amikor végre érkeztek a metróállomásra, Farran bekísérte az ifjú párt. Odabenn megérdeklődte a jegyszédőtől, mikor jön a következő vonat, hogy emlékezetükbe vesse az időt, aztán komótosan elbúcsúzott tőlük. Amikor kilépett az állomásról, az előcsarnok: óráján tíz perccel múlt fél tizenegy. Alibije tökéletes volt – a borfoltot leszámítva.

A kocsiba visszaülvén, nem tartott sokáig, hogy átgondolja a helyzetet. Igaza volt az előbb: a folt csakugyan katasztrofális lehet! Nagyon is tisztán látta, hogy mi fenyegeti. Mrs. Lunn mostanra már fölhívta a rendőrséget. A rendőrség kikérdezi. Értesülnek Farran létéről. Megtudják, milyen irdatlan hasznót húz Charles bácsi halálából. Később, az éjszaka folyamán fölkeresik otthon, hogy kikérdezzék. Valószínűleg szét akarnak majd nézni a házban. Kifaggatják, hogy mivel töltötte az estéjét. Elmondja. Aztán ellenőriznek az égvilágon mindent. Valószínűleg Petert és Lesleyt keresik föl először, mert a Cock személyzete már szétszóródott. A

rendőrség megállapítja, hogy Farran beszámolója igaz, legalábbis ami az ifjú párral kapcsolatos. És előzőleg? Valószínűleg megkérdezik Petert és Lesleyt, hogy normálisnak látszott-e Farran esti viselkedése, vagy idegesnek rémlett. A lány esetleg megemlíti a kiöntött portóit. A rendőrségnek feltűnik, hogy arra a szőnyegre, amelyet ők láttak, nem ömlött portói. És kész! Attól fogva nem nyugodnak, míg megtalálják az igazi házat és megtudnak mindent.

Persze nem feltétlenül kell így történnie. Lehet, hogy nem esik szó a portóiról. De ekkora kockázatot Farran nem vállalhatott.

Egyetlen út vezetett csak a biztonsághoz. A saját szőnyegét is le kell öntenie portóival, mielőtt megjön a rendőrség! De nem volt otthon portója. És már minden kocsmá bezárt. Ezzel nem megy sokra. Mégis, muszáj szereznie! *Hol keríthet portóit?!*

Mindenre elszánta magát. Még az az esztelen ötlet is megfordult a fejében, hogy betör a Cock bárjába. De odafönn lakók vannak, és valaki bizonyosan meghallaná... Aztán hirtelen új és sokkal jobb ötlete támadt. Eszébe jutott, hogy van egy italmérés a Five Waystől induló egyik úton. Egy üzletsor közepén állt. Senki sem szokott arrafelé lenni éjszaka. És bőven van portói a polcokon...

Ismét föltámadt benne a remény. Még mindig megúszhatja! Azt is tudta, hogy törjön be: apró autóbaleset a ködbe... Először azonban meg keltett szabadulnia a csomagtartóban lapuló kompromittáló batyutól. Elindította a kocsit, és lassan haladt lámpától lámpáig, míg elért a legnagyobb tóhoz. Kikapcsolta a motort és fűlelt. A távolból, a ködben csak tompán szűrődött oda a forgalom zaja. Körülötte minden csendes volt. Megragadta a batyut és kihajította, messze a víz fölé. Csobbant egyet és eltűnt. Farran megfordította a kocsit, és visszament a Five Wayshez. Megkereste azt az utat, amelyikre gondolt, és lassan elhajtott az üzletsorig. Ködlámpája fényénél épp csak kivette a palackok körvonalait a kirakatban. Az ajtó üvegből volt. Farran a járda felé fordította a kocsit, és fölhajtott a járdaszegélyre. Aztán a kormánykeréknek támaszkodva

megfeszítette testét, és ferdén nekiment az ajtónak. Csörömpölés hallatszott, ahogy a lökhárító nagy erővel az ajtóba vágódott. Csipkézett szélű lyuk támadt az üvegen, elég nagy ahhoz, hogy átnyomakodhasson rajta. Gyorsan elfarolt a kocsival. Most minden a fürgeségén fordul meg, mert a csörömpölés biztosan odavonz valakit, és Farran a legkevésbé sem vágyott rá, hogy összefüggésbe hozzák egy italmérésnél történt balesettel. Kikászálódott a kocsiból és átfurakodott a betört ajtón. Fényszórója bevilágította az egész helyiséget. Végigpillantott a polcokon. Sherry! Whisky! *Portói!* Fölkapott egy palackot és az ajtó felé fordult. Abban a pillanatban kiáltás hallatszott az utcáról. Farran átrontott az ajtón. Közben éles fájdalom hasított a csuklójába. De nem volt ideje sebekkel törődni. Bevágódott a kocsiba és elzúgott a ködben.

Még hús métert sem ment, amikor rádöbbsent, hogy csuklójából dől a vér. Érezte, hogy átítatja ruháját. Sikamlós volt tőle a kormánykerék. Még a szélvédőre is jutott. Csúnyán megvághatta magát. Jobb lesz, ha megáll és szemügyre veszi a sebet. Befordult egy zsákutcába, ahol biztosan nem veszik észre. Felkapcsolta a belső világitást és ránézett a csuklójára. Sugárban fecskendezett belőle a vér. Úristen, egy ütőeret szakított föl! Érszorító kell hozzá. Segítség kell szereznie! És gyorsan... már szédülni kezdett. A sebességváltó után tapogatott, de nem tudott váltani. Nem volt ereje hozzá. Megpróbált dudálni, de ujjai lesiklottak a karikáról. Hátrahanyatlott az ülésen, homlokát kiverte a hideg verejték. Minden elsötétedett előtte... Pár pillanat múlva elveszítette öntudatát.

A rendőrség reggel talált rá, amikor a köd felszállt. Órák óta halott volt már. Megtalálták mellette a portóis palackot is, nyalkán még mindig az árcédulával. Gondolkodóba ejtette őket, hogy miféle „baleset” volt ez. Amikor kikérdezték Petert és Lesleyt, megemlítették a portóit is. Értesültek a szőnyegen esett foltról.

Farran házában hiába kerestek. Beletelt egy kis időbe, míg ellenőrizték a környék hasonló házait. Mire eljutottak Irene házához, Irene már elinált. Másnap fogták el, Southamptonban. Épp megváltotta a jegyét egy tengeri körutazásra.